

de maa vente indtil 2 Maaneder paa at faa dem, og for mange Landsbyhaandværkere spiller det en betydelig Rolle, navnlig i en Tid, da Pungen er tom og Spisekammeret ogsaa er tomt.

Medens jeg er ved Kirkeministeriet, vil jeg udtale min Forbavelse over, at de Godtgørelser, som tilkommer Folkekirkens Tjenestemænd i Henhold til Loven af 1. April 1921 indeholdende Ændringer i Lønningsloven for Folkekirkens Tjenestemænd udenfor København og Frederiksberg, først er anvist til Udbetaling nu i Oktober Maaned, og endda er Kørselsudgifterne ikke anvist til Udbetaling. Jeg har ladet mig sige, at det skulde være Præsternes egen Skyld. Er det Tilfældet, vil jeg haabe, det maa lykkes Kirkeministeren at belære Præsterne om, at den Slags Forsømmelser ogsaa hører til de Synder, der bliver regnet med i Kirkeministeriet.

Hvis den store Arbejdsløshed og den deraf følgende Fattigdom i Byerne nu i den kommende Vinter skulde nødvendiggøre Oprettelsen af Varmestuer, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Kirkeminister at stille sig imødekommande overfor Spørgsmaalet om at stille Kirkerne til Raadighed til Varmestuer.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Minister for offentlige Arbejder og beder ham meget indtrængende om, at Arbejdet paa den nye Aarhus—Randers-Bane maa blive fremskyndet det mest mulige. I de Egne, hvor igennem Banen skal gaa, er der mange arbejdsløse Familiefædre, og jeg gaar ud fra, at de bosiddende Familiefædre først og fremmest vil blive beskæftiget med det Arbejde, og at det ikke skal gaa, saaledes som det hidtil er gaaet med Arbejdet paa Dobbelsporet Hasselager—Skanderborg, at tilrejsende Arbejdere foretrakkes fremfor Egnens Folk. Jeg har før tilladt mig at gøre den højtærede Minister opmærksom paa det uheldige i dette Forhold, og naar den højtærede Minister i Slutningen af September meddelte mig, at der f. Eks. ved Hørning Station ikke skal findes brugbar Arbejdskraft, saa maa man tilgive mig, at jeg tvivler paa, at det er Tilfældet. Det har jeg saa meget mere Grund til, som jeg personlig kender adskillige dygtige Arbejdere, der har arbejdet ved Sporanlægget i en Aarrække, og som forgæves Gang paa Gang har henvendt sig om Arbejde ved Dobbelsporet, men er blevet afvist til Fordel for tilrejsende Arbejdere.

Jeg skal til sidst tillade mig at henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa den alt andet end velvillige Behandling, der i Almindelighed bliver An-

søgninger fra de saakaldte Fredsinvalider til Del. Jeg — og jeg tænker for Resten, at det gaar adskillige af mine ærede Kolleger lige saadan — faar jævnlig Anmodning fra Fredsinvalider om at søge oplyst, hvorfor deres Ansøgning om Invalideforsørgelse er blevet afslaaet. Jeg forstaaer godt den Forbavelse, et saadant Afslag vækker hos Ansøgeren, for det synes for almindelig Meneskeforstand i høj Grad uretfærdigt, at Staten nægter at udbetale Understøttelse til de Mennesker, hvis Erhvervsevne har lidt betydeligt Afbræk ved Ulykkestilfælde, som er indtruffet i Militærtjenesten. Der er for mig ingen Tvivl om, at den Slags Ansøgninger i Ministeriet faar en noget for — skal vi sige summarisk Behandling, og jeg vil derfor, som sagt, henstille til den højtærede Finansminister at imødekomme den Slags Ansøgninger, saa vidt det er muligt.

Jeg har for Tiden i min Besiddelse 3 saadanne afslaaede Ansøgninger. Den ene af Ansøgerne paadrog sig i 1916 ved et Udspring fra en Baad en alvorlig Broksskade. Han blev efter endt Sygehusbehandling udskrevet som uhelbredelig og blev erklæret for ubrugelig til al Krigstjeneste. Han fik saa i Fjor tilkendt et Beløb af 222 Kr. 24 Ø. I Aar blev derimod hans Andragende afslaaet. Lægeerklæringen gaar dog ud paa, at han kun egner sig til lettere Arbejde. Det er i det sidste Aar lykkedes ham at faa saadant lettere Arbejde rent foreløbig, men straks kommer Staten og stryger Understøttelsen til ham og siger: Nu faar du ikke mere. Jeg synes, en saadan Fremgangsmaade fra Statens Side er i høj Grad utiltalende. Jeg har et andet Eksempel, der udviser, at en Soldat, der ved et Spring over Hesten paadrog sig en Skade, der har gjort ham halt for hele Livet, og som efter Lægens Erklæring ikke kan paatage sig grovere Arbejde, ham har man Aar efter Aar afslaaet at understøtte. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister vil forstaa, at Billighed taler for, at Staten kommer den Slags Mennesker til Hjælp, og jeg venter derfor, at den højtærede Finansminister, naar Ansøgninger af den Art paa ny fremsættes, vil behandle dem med al mulig Velvillie. Jeg synes, disse Mennesker har Krav paa Støtte fra Statens Side, da det er i Militærtjenesten, deres Erhvervsevne er blevet — mange Gange i betydelig Grad — nedsat.

A. C. Mortensen: Jeg vil gerne henstille, at man ændrer Loven angaaende de Pensionister, der er pensioneret før 1. Oktober 1919. Den Gang man vedtog den